

— Δὲν ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ὡς θώρακα συνήθη τὸν ἐμπορομεσίτην των, κατὰ τοῦ ὁποίου μνησικακῶ ἦδη. Ὁ ἀχρίστος μὲ ἠνάγκασε νὰ πληρώσω τὸ ὅπιον εἰς τριπλασίαν ἀξίαν. Θέλωμεν τὸν ῥίψαι εἰς βορὰν τῶν θηρίων, διὰ νὰ οὐβίσῃ τὴν λύτταν των. Ὁ σκοπός μας ἐν τοσούτῳ θέλει πληρωθῇ· ἐπειτα σκέρθητι, συνάδελφε, τὸ σπουδαῖον τοῦ συμβεβηκότος τούτου, ἐπιδεικνύοντες τὸν ζῆλόν μας δὲν καλύπτομεν συγχρόνως τὰ σχέδιά μας ;

— Εἶναι ὀρθόν. Λοιπὸν, Χάρ—Γιού, διέταξον, ὥστε αὐρίον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἡ κράτησις νὰ λάβῃ χώραν.

— Οὕτως ἔσεται.

— Εἴη σοὶ ἡ νύξ εὐμενής, Χά·—Γιού.

— Ἐθε τοι παράτχοι στοχασμοὺς· εὐτυχεῖς, Λόγγ—Τί.

Δὲν ἤκουσα πλέον τίποτε. Τότε καταληφθεὶς ἀπὸ φρίκην καὶ τύφιν συνειδὼς εἶπον· « ὄχι, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν. Ἡ νέα ἱκεσίην καὶ ὠραία γυνὴ δὲν θέλει γίνεαι θῦμα τῆς ἀτοπίας μου. Πῶς ! διότι κατεπάτησε τὸν βάρβαρον νόμον, ὅστις ἀπαγορεύει εἰς τὸν ἄνδρα νὰ βλέπῃ τὴν σύζυγον τοῦ βίου του, τὴν μητέρα τῶν τέκνων του, ὁρεῖται νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὰς βασάνους, καὶ ἐγὼ νὰ ᾔμαι ὁ αἷτιος τούτων ! ὦ ! ὄχι, ὄχι ! . . . Πῶς νὰ τὴν σώσω ; ἀγνοῶ . . . Ἡ ἐπιχείρησις εἶναι ἴσως ἀδύνατος, ἀλλ' ὁρεῖται ν' ἀποπειραθῶ. Ὁ Θεὸς θέλει μὲ βοηθήσῃ ! ἐμπρός. »

Παρευθὺς ἐγείρομαι, καὶ ψηλαφῶν ἀνιζητουν κρυφίαν τινα ἐξοδον. Μετὰ πολλὰ βήματα, ἐφθασα εἰς τὴν σὺλῃν. Διευθυνόμενῃ ἦδη πρὸς τὴν θύραν, ὅτε στρατιώτης τις, οὐτινος τὸ σιλονῆτον διεγρᾶρῃ ἐν τῇ σκιᾷ, ἦλθε πρὸς ἐμέ. Ψυχρὸς ἰδρῶς περιεχύθη καθ' ὅλα τὰ μέλη μου. Ἀποτυχία εἰς τὴν πρώτην μου ἀπόπειραν !

— Τί πράττεις αὐτοῦ, ἀνέκραξε.

— Περιδιαβάζω, ἀπεκρίθην μεθ' ἱκανῆς εὐσταθείας.

— Ἄ ! σύγγνωθι, ἐπανάλαβε, δύνασθε νέε μου κύριε, νὰ διαβάζητε ἐντεῦθεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ὁ ἄρχων Χάρ—Γιού μᾶς διέταξε νὰ σεβόμεθα τὰς ἐιρήσεις σας.

— Ἀνοιξον αὐτὴν τὴν θύραν.

— Εὐθὺς, αὐθέντα.

Ἀνέπνευσα. Ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Μακρυνόμενος τῶν οἰκιῶν, διέβην ἀθέατος ὑπὸ τῶν φυλάκων καὶ τῶν σκοπευρῶν τῆς νυκτός, εἴτινες ἐσὴ μαινον τὰς ὥρας ἐπὶ τῶν ἀντηχούτων αὐτῶν Λόγγ (κρόταλον). Τὰ πάντα μοὶ ἦσαν εὐνοϊκά. Περιεπλανώμην ἐν ταῖς ὁδοῖς πλήρης ἐλπίδος, προσπαθὼν νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν ὁδόν μου· ἀλλ' ὅτε ἀφίχθην εἰς τὴν σωματοφυλάκην, ὅπου τὴν προῖταν εἶχον ἐμποδισθῇ, εὗρον τὴν θύραν τῆς πόλεως κεκλεισμένην καὶ φυλατομένην ὑπὸ πολλῶν στρατιωτῶν. Ἐρρίφθην πάλιν εἰς μεγάλην ἀγωνίαν. Ἡ θύρα θέλει ἀνοιχθῇ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ καὶ τότε τὸ πᾶν τετέλεσται. Θεέ ! Ἰδοὺ πρὸ καιροῦ ἦδη κατέλιπον τὸ παλάτιον τοῦ Χάρ—Γιού, τρέχουσιν ἴσως εἰς ἀναζήτησίν μου ! . . . δὲν θέλω λοιπὸν τὴν ἐλευθερώσει ;

Κατὰ τὰς στείγας καθ' ἃς ἀπελπίζομεθα, αὐτὸν ἀδύνατον νὰ μὴ μᾶς ἐπέλθῃ ἀγαθὴ τις ἰδέα. Ἐπὶ καὶ εἰς ἐμὲ τοιαύτη.

Διὰ μαθητὴν τῆς γυμναστικῆς, ν' ἀναρρίχθῃ τοῦ ἱστοῦ, νὰ ῥίψῃ τὸ σχοινίον τῶν σημαίων πρὸς ἕτερον μέρος τοῦ τείχους, καὶ νὰ ὀλισθήσῃ κατὰ τὸν κορὸν αὐτοῦ, δὲν ἦτο δύσκολον. Τὸ σκότος μ' ἐβόησε ὁ ἀνέμος βοῶν ἐκάλυπτε τὸν ποδῶν μου τὸν κρότον· εὐρήθην παρευθὺς ἐκτὸς τῆς πόλεως. Οὐδὲν ἐκώλυμα. Τρέχω ἀσθμαίνων ἐπὶ τῆς μεγάλης ἐρηφάνῳ, κρούω τὴν θύραν. Θέλω τὴν σώσει ! τὴν σώσει !

Δὲν ἀνοίγουσι. Διπλασιάζω τὰ κρούσματα τοῦ πετροῦ. Προβάλλει τις εἰς ἐν παράθυρον.

— Ἀνοιξον, θέλω νὰ διηγήσω παραχρῆμα πρὸς τὸν Σίρ Στοδάρτ.

— Δὲν ἐνοχλοῦσι τοὺς ἀνθρώπους τοιαύτην ὥρην· ὕπαγε νὰ κοιμηθῇς.

— Ἀλλὰ κινδυνεύει πᾶν ὅ,τι ἔχει προσφίλις, νοίξον σὲ παρακαλῶ.

— Μήπως τὸ πῦρ ἀπειλεῖ τὸ κατάστημα.

— Ἀπὸ τὸ μεσημβρινόν μέρος.

— Ἄ ! Ὑψίστε Θεέ.

Καὶ ὁ θυρωρὸς ἐσπίστε ν' ἀνοίξῃ.

Οἱ κλονισμοί, οὗς κατήνεγκον ἐπὶ τῆς θύρας, ἀρπυνίσαι ἀπαντας, εὗρον τὸν Σίρ Στοδάρτ ἐξελθόντα.

— Ἐὰν ἐπιθυμῇς νὰ σώσῃς τὴν σύζυγόν σου, χάνῃς οὐδὲ στιγμήν.

— Τὴν σύζυγόν μου ! ἐπανάλαβε μετὰ φρίκης.

— Ναί, τὴν σύζυγόν σου ! Τὸ πᾶν ἀπαιτεῖται ἕνεκα τῆς ἀγνοίας μου, τῆς ἀννοίας μου, τῆς ἐμῆς ἀπόλλυτῃς. Ἀλλ' ἦλθον ἐν καιρῷ εἰσέτι διὰ τὴν στιγμήν τούτην ἐράνην ἡ νέα γυνή. Ὁ Θεὸς τὴν προσήλκυσε. Ὁ σύζυγός της τὴν ἐβόησε εἰς τοὺς κόλπους του. Ὅταν δὲ τῇ ἐξηγήθῃ τὸ πᾶν αὐτὴ κατέστη ὡχρὰ, καὶ δάκρυα κατέρρεον ἀπὸ τὰ ὀφθαλμῶν της.

Γενναίότης, φίλε μου, ἡ Ἄννα σας θέλει γενναία.

Ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας των.

— Συγχαρησάτε μοι, διότι ἐπραξα ἐν ἀγνοίᾳ πρὸς Θεοῦ ἀναχωρήσατε. Ἰδοὺ υποφύσκει ἡ ἔντοξ ὀλίγου οἱ στρατιῶται θέλουσιν εἰσελθεῖν εἰς τὸν πόδα σου.

Ὁ δυστυχὴς σύζυγός ἦτο τεθορυβημένος, ἐκλεπόντων καὶ ἐνηγκαλίζετο τὴν σύζυγόν του.

— Δὲν γνωρίζετε τόπον τινα διαμονῆς, ὅπου εἶναι νὰ μείνῃ κεκρυμμένη πρὸς καιρὸν ; Δὲν θέλω δύναι ν' ἀναβῶ ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἡ πρώτην μου πράξιν (ταί) νὰ καταργήσω τὸν αἵτιμον αὐτὸν νόμον.

— Τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι φρενοβλαβές, ἀνέχεται νὰ χαιρούσῃ ἡ νέα γυνή ἢ ὑπαρξίς μας σὺδ' ὅλως ἀλείται !

— ὦ ! ὄχι, ὅχι δὲν εἶμαι φρενοβλαβής· μὴ ἀποθῇ εἰς τοιοῦτον βαθμόν. Σὰς ὁμολογῶ ὅτι τὸ πᾶν εἶναι εἰς ἐμὲ εἶναι πολλὰ ἐκτακτόν . . . Διὰ τὸ ναί· οὐδὲ πρὸς ἐμαυτὸν νὰ τῷ ἐξηγήσω. Ἀλλὰ ὅ,τι εἶπον εἶναι ἀληθές. ὦς αὐτοῦργός τοῦ